

Літературно-мистецька сторінка

НЕЗБАГНЕНИЙ СВІТ...

Ольга ПОПОВИЧ

* * *

А іноді так хочеться втекти
Від безконечних цих турбот, проблем.
На невідомий острів забрести,
У самоті провести день за днем.

Думки розвіяти по жовтому піску
І виплеснути наболіле в небо,
Аби ніхто не бачив і не чув
Ні сліз, ні крику відчаю від тебе.

А потім повернутися назад —
І на обличчя маску щастя одягнути.
Нехай всі чують: «В мене все гаразд!».
...Чи ж зможу своє серце обманути?

* * *

Причарував мене, неначе пізня осінь
Чарує неповторною красою.
Я розгубилася і глузд утратила вже зовсім,
Коли дозволила зустрітися з тобою.

Наважилась, хоча не раз про це жаліла,
Хоч душу на частини рвав неспокій,
Але до тебе, наче пташечка летіла,
Аби відчути губ твоїх солодкий дотик.

І не впускаєш ти мене й не відпускаєш,
Забрав ти спокій мій, неспокій лиш віддав.
Надією живу, що все ж кохаєш,
І що завжди мене чекав.

Інеса ЧАКЛОШ

РІДНИЙ МАМІ

Мамо, моя мамо, ти найкраща у світі.
Якби знала, рідна, як тебе люблю.
За твої невтомні і ласкаві руки,
Легідну і ніжну посмішку твою.

Біль свого серденька розділи зі мною,
Хай навіки згинуть горе і біда.
Роки пролітають білокрилим птахом.
Ти ж для мене будеш вічно молода.

Мамо моя, мамо, будь завжди зі мною,
Як в дитинстві, ніжно пригорни мене,
За любов і радість, що мені даруєш,
Хай тебе, рідненька, Бог наш збереже.

СИНОВІ

Мій сину, рідний, дорогий,
Якби ти знав, як я тебе люблю,
Щаслива я, бо ти у мене є.
І щастя це вже тридцять років п'ю.

Без тебе день не день, і ніч не ніч,
І над землею чорна хмара висне,
Без тебе птахів я не слухаю пісень.
Та прийдеш ти — і знову сонце блисне.

І заблищить роса на пелюстках,
Веселкою заграє синє небо.
І защебечуть птахи на гілках.
Вони співають пісеньку про тебе.

Так будь завжди. І хай благословить
Нас Бог, щоб разом ми навіки були.
Всевишній, зупини блаженства мить,
Щоб ми її ніколи не забули.

Наталія ФУРСИК

* * *

Життя біжить, життя дзюркоче
І просипається піском.
Життя пір'інкою лоскоче
Або шмагає батогом.
Навчає нищих і понурих,
Могутніх, сильних і слабких,
Кмітливих і розумних учить.
А, може, учить і дурних.
Вигадує казки-загадки

На різний смак й не до пуття,
Роби чи не роби закладки —
Таки щось втне твоє життя.
Життя не пробуй розгадати,
Не споживай і не куштуй.
Вклонися низько і подякуй,
Душею кожну мить відчути.

* * *

А знаєш, Україна — вона ж жінка,
Тендітна, ніжна, мудра і вродлива:
Коса із вплетеним барвінком,
Сорочка, вишита дбайливо.

А знаєш... Україна — вона ж мати.
Вона тебе зродила та зростила.
Хоч нас у Матері-Вкраїні є багато,
Та діти ми її, одна родина.

Вже час прийшов нам розмовляти,
Хай різні мови і по-різному живемо.
Тим більше, треба спілкуватись
Навіть на зовсім різні теми.

Дивитись в очі, слухати пісні.
Час пробачати, вчитись пробачати.
Бо всі ми лише діти нашої Землі.
Нехай пізнає щастя наша мати.

* * *

Летять роки — і світ старіє,
А я ще не жила, я мрію.
Роки летять, життя минає,
Мені вже двадцять? Я ж не знаю,

Яке на смак оте життя.
Я не живу, лише існую.
Того люблю, цього цілую.
А що хотіла, те не маю.

Та чи хотіла? Я не знаю.
І мучить вічне запитання:
Чи доживу я ще до рання?
Чи є на світі Вища Сила?

Невже нема? А я просила
У Бога щастя і терпіння,
Любові і хоч трошки вміння
За неважливим не тужити,
Забути, пробачати — жити.

МАЛЯ

Маленький круглий м'ячик скаче,
Стоїть маля і гірко плаче.
Невже колись була і я
Такого ж зросту, як маля?

Невже так швидко час іде?
Чи скоро зрілість вже прийде?
У мене буде вже сім'я.
Та не забуду це маля,

Що нагадало про роки,
Коли були казки й байки,
Коли ще вірилось в добро,
Що переможе лихе зло.

Куди ж поділося усе?
Чому змінилося лице?
Маля все плаче і зітхає,
Воно свої проблеми має.

Піймало м'ячик і тримає...
Коло дитини присідаю,
Знайшла цукерку — простягаю,
Вмить розцвіло мале лице,

Вхопилось міцно за плече —
І щось розказує, говорить,
А час кудись собі біжить...
Згадаю ще не раз цю мить.

Тетяна ШИДЛОВСЬКА

НАБЛИЖАЄТЬСЯ ЗИМА

Наближається зима....
Зимонько, ти хто така?

Ти чому така сердита
І морозами покрита?
І чому ти так лютуєш?
Перестань! Ти що, не чуєш?

ТИ ПРИХОДЬ, ВЕСНО!

У снігу усі дерева,
Снігу більше нам не треба.
Хочем сонечка ясного,
Вітерця, та весняного.

Хочем всі теплу радіти,
Бо маленькі ми ще діти.
Хочем надворі ми гратись
І хмаринкам усміхатись.
Весно, ти приходи скоріше,
Сонце всім нам — наймиліше!

ОСІННІ ФАРБИ

Осінь коси розпустила
І усе позолотила.
Все таке жовтеньке стало,
Та їй жовтого замало.

Фарбу додала червону,
Малювати стала знову.
Золота побільше дала,
Що робити, осінь знала.
Всі дивіться навкруги,
Осінь йде в сади й луги!

101

Прокидайся швидше, сину!
На зарядочку вставай!
Не лінуйся, випрям спину,
Нагинайся, присідай.

Так щодня я чую, друзі,
В мене мама — золота!
Треба бути завжди в русі,
Проживеш літ аж до ста!

Я прокинувся швиденько,
І у ванну я пішов.
Що за дивний запах, мамо,
Тут мене знайшов?

Мамо, де ти? Йди сюди!
Ти, мабуть, забула,
Увімкнула фена ти,
Тут пожежа ще не була?

Далі бачу, друзі, я —
Праску мама залишила.
Та ж могла бути б біда.
Мамо, що ж ти наробила?

Завжди треба пам'ятати,
З електрикою — не жартувати.
Друзі, будьте обережні,
Учіть правила протипожежні!
101 набирайте —
пожежників викликайте!

Світлана ГУРАЛЬНА — викладач педагогічного коледжу нашого ВНЗ. На долю цієї тендітної жінки випали непрості життєві випробування, проте вона зуміла пройти через біль і втрати, не очорнивши своєї душі відчаєм і ненавистю, а навпаки — спрагла душа розкрилась у поетичному таланті і допомагає долати труднощі і самовиражатись у творчості.

ТИ

Я дякую Богу за те, що ти є,
За те, що Він дав обійняти тебе,
Триматись за руки, кохати,
Летіти в далекі світи.

Я дякую долі, що разом звела,
Життям покрутила, але привела
До тебе одного, коханого мого,
Крил щастя, нового буття.

Твій голос блаженство і погляд п'янить.
Вуста — це спокуса, а тіло — це гріх.
Я хвора, мабуть, та діагноз — це ти.
Таблетку подай, або відпусти.

НЕДОСКАЗАНЕ...

Побачення, печаль розлук — вразливі.
Як би хотілось, щоб не назавжди.
В амбіціях емоції бурхливі
Для щастя компромісів не знайшли.

Всі почуття з ненавистю злилися,
Якої не змогли ми оминуть.
І відтоді мовчали, мабуть боячись
Приємні спогади цим брудом сколихнути.

Проклята пристрасть — зовсім не любов.
Бажання тіла все перемагали.
Божественний згубили серця зов,
І добрі вчинки неважливі стали.

Невже немає ліків від кохання,
Бентежних і сердечних почуттів,
Які приховані породжують цурання,
Зухвалість дій від неказаних слів?

Навіщо доля зводила нас разом,
Немов єднала скривджені серця?
А ми розходились, а ми чомусь зникали
У суєті буденного життя.

Хвороби змушували зустрічатись,
І повертатись, і дзвонити знов,
Та лиш у співчуттях ми помічали,
Як смерті дух холодить нашу кров...

Сьогодні на могилі безліч квітів...
Думки гнітять. І сліз уже нема.
Чому покинув ти усе на світі?
Земний тягар нестиму я сама...

Все віриться, що ти десь поруч, тут,
Всміхнешся, скажеш добре слово...
Як жаль, що час назад не повернуть,
Сторінку чисту не почнемо знову...